

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa W.P.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Izbie Administracji Skarbowej w Białymstoku  
o odprawę,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 8 października 2025 r.,  
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku  
z dnia 12 lutego 2025 r., sygn. akt V Pa 171/24,

**I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 240 zł (dwieście  
czterdzieści) z odsetkami z art. 98 § 1<sup>1</sup> k.p.c. tytułem zwrotu  
kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Powód W.P. w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - Izbie Administracji Skarbowej w Białymstoku wniósł ostatecznie o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz 16.732,73 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy za zwolnienie ze służby w Służbie Celno-Skarbowej. Domagał się również zasądzenia kosztów postępowania. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazywał, iż przekształcenie stosunku służbowego powoda w stosunek pracy nastąpiło z dniem 1 czerwca 2017 r., wobec czego roszczenie o odprawę stało się wymagalne w tej

dacie i uległo przedawnieniu po upływie 3 lat. Nadto pozwany podnosił, iż powód nie należy do kategorii osób uprawnionych do odprawy przewidzianej w art. 250 ust. 4 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, ponieważ nie został ze służby zwolniony i nie nastąpiło zniesienie ani reorganizacja jednostki organizacyjnej Krajowej Administracji Skarbowej.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 10 września 2024 r. oddalił powództwo. Zauważył, że ewentualne prawo do odprawy pieniężnej powód nabyłby z dniem 1 czerwca 2017 r., gdyż w tej dacie nastąpiło przekształcenie jego stosunku służbowego w stosunek pracy. Tym samym, roszczenie o zapłatę odprawy ulegałoby przedawnieniu z dniem 1 czerwca 2020 r. Sąd uznał, że doszło do przerwania biegu przedawnienia, bowiem powód wystąpił z zawezwaniem do próby ugodowej. Jednakże rozpoczęty na nowo bieg terminu przedawnienia upłynął przed wniesieniem powództwa. Sąd podkreślił, że w wymagalność dochodzonej wierzytelności wynikała z właściwości zobowiązania (utrata statusu funkcjonariusza). Od tego momentu prawnie możliwe było dochodzenie realizacji prawa do odprawy, co też wielu funkcjonariuszy uczyniło, uzyskując różne rezultaty. Jedni sprawy wygrywali, inni nie, zależnie od interpretacji przez sądy stosowanych przepisów. Zdaniem sądu nieporozumieniem jest przyjęcie jako daty wymagalności dnia 6 lutego 2024 r., tego dnia nie zaistniała bowiem żadna nowa okoliczność wpływająca na obiektywną możliwość dochodzenia roszczeń o odprawę, nie powstał w szczególności żaden nowy stan prawny. Doszło jedynie do jednostkowej interpretacji przez Sąd Najwyższy istniejących już dnia 1 czerwca 2017 r. przepisów, przy czym interpretacja ta wiąże jedynie w konkretnej sprawie, w której była wydana i nie ma żadnych przeszkód prawnych by Sąd Najwyższy w innym składzie czy choćby Sąd Rejonowy w sprawie niniejszej przyjął inną interpretację. Nie doszło do zmiany żadnych okoliczności prawnych, a jedynie wielu byłych funkcjonariuszy nabrało przekonania, że w związku z tym orzeczeniem więcej niż dotąd sądów przyjmie korzystną dla nich interpretację przepisów. Powód nie wskazywał także, by wystąpiły w jego przypadku szczególne okoliczności, o jakich stanowi art. 252 ust. 2 ustawy o KAS.

Sąd Okręgowy wyrokiem z 12 lutego 2025 r. oddalił apelację powoda W.P. Zgodził się z Sądem pierwszej instancji, że rozpoczęty na nowo bieg terminu

przedawnienia upłynął przed wniesieniem powództwa. Odnosząc się do podniesionych przez powoda zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, Sąd Okręgowy zgodził się z Sądem Rejonowym, że roszczenia pieniężne związane ze stosunkiem służby są roszczeniami administracyjnoprawnymi. W związku z powyższym roszczenie powoda o odprawę pieniężną, jako związane ze stosunkiem służby, jest roszczeniem administracyjnoprawnym, którego przedawnienie oraz termin wymagalności, a także odsetki za opóźnienie w wypłacie określa ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej. W konsekwencji uznał, że zastosowanie w sprawie znajduje art. 252 ust. 1 tej ustawy, który zasadniczo powielił treść art. 165 uchylonej ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej i dotyczy terminu przedawnienia roszczeń związanych z wypłatą uposażenia, innych świadczeń oraz należności pieniężnych funkcjonariusza. Stosownie do treści art. 252 ust. 2 i 3 ustawy o KAS kierownik jednostki organizacyjnej może nie uwzględnić terminu przedawnienia, jeżeli opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami. Bieg przedawnienia roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych przerywa natomiast każda czynność przed kierownikiem jednostki organizacyjnej, podjęta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia oraz uznanie roszczenia. Sąd zauważył przy tym, że działaniem takim wcale nie musiało być złożenie pozwu. Zgodnie z art. 252 ust. 3 ustawy o KAS wystarczała każda czynność przed kierownikiem jednostki, podjęta w celu dochodzenia, ustalenia lub zaspokojenia roszczenia. Wystarczające więc byłoby złożenie co trzy lata do kierownika wezwania do zapłaty odprawy na piśmie lub choćby w drodze email, gdyż przepis nie określał formy takiej czynności. Powód co prawda złożył wezwanie do wpłaty odprawy i wnioski o zaważanie do próby ugodowej, jednak nie ponowił takiego wezwania przed upływem kolejnego okresu przedawnienia.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu prawa materialnego: art. 163 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, jednolity tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 1799 ze zm., w związku ze stosowanym odpowiednio art. 170 ust. 1, 3 i 4 Przepisów wprowadzających ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, art. 252 ust. 1 i 2 ustawy o KAS, w zw. z art. 83 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 lipca 1999 r.

o Służbie Celnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r., Nr 156, poz. 1641 ), w zw. z art. 165 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, art. 119 k.c. w zw. z art. 252 ust. 1 ustawy o KAS, art. 5 k.c., art. 5 k.c. i 8 k.c., art. 45 Konstytucji RP, art. 32 Konstytucji i art. 5 k.c. i 8 k.p. w zw. z art. 252 ust. 2 ustawy o KAS i art. 165 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej, art. 118 k.c., art. 252 ust. 2 ustawy o KAS, art. 165 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej, art. 121 pkt 4 k.c., a także na naruszeniu przepisów postępowania: art. 223 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z 252 ust. 2 ustawy o KAS i w zw. z art. 165 ust 2 ustawy o Służbie Celnej, art. 385 k.p.c.

Skarżący wniósł przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. albowiem w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, jak również zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa przez Sąd Najwyższy, budzących poważne wątpliwości. Skarżący sformułował sześć rozbudowanych pytań:

1. Czy roszczenie o wypłatę odprawy pieniężnej na podstawie art. 163 ust. 4 u.s.c. w zw. z art. 170 ust. 4 p.w.K.A.S. w zw. z art. 32 Konstytucji RP jest objęte jakimkolwiek terminem przedawnienia, a jeśli tak, to które przepisy mają zastosowanie do określenia terminu przedawnienia roszczenia: przepisy ustawy o Służbie Celnej, przepisy ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, czy może do biegu terminu przedawnienia powinien być stosowany, w miejsce pragmatyk służbowych, ogólny termin przedawnienia opisany w art. 118 k.c. (to jest 6-letni termin przedawnienia).

2. Czy wybrana z powyżej wskazanych podstaw prawnych ma zastosowanie wprost czy też odpowiednio.

3. Czy w przypadku funkcjonariusza Służby Celnej (przeniesionego ex lege w trybie art. 165 ust 3 p.w.K.A.S. z dniem 1.03.2017 r. do Służby Celno - Skarbowej) zwolnionego następnie po 3 miesiącach, z dniem 31.05.2017 r. przez złożenie, tak zwanej propozycji pracy, bez uzasadnienia (art. 165 ust. 7 p.w.K.A.S. w zw. z art. 171 ust. 1 pkt 2 p.w.K.A.S.), bez wydania dokumentu potwierdzającego zwolnienie ze służby, pierwotnie bez otwarcia drogi sądowej do zbadania zasadności i legalności zwolnienia ze służby (który nawet nie wiedział jaki jest jego status od dnia 1.06.2017 r.), bez jakiegokolwiek pouczenia o terminie i sposobie dochodzenia roszczeń ze stosunku służby, termin przedawnienia roszczenia o odprawę należy

liczyć od dnia 1.06.2017 r. czy od dnia 6.02.2024 r. tj. od dnia wydania Uchwały Sądu Najwyższego w sprawie II PZP 2/23.

4. Czy sądy powszechne w sprawie o odprawę, są uprawnione w świetle art. 252 ust. 2 K.A.S. (oraz obowiązującego do dnia 28.02.2017 r. art. 165 ust 2 ustawy o Służbie Celnej) do zbadania wyjątkowych okoliczności i nie uwzględnienia zarzutu przedawnienia roszczenia.

5. Czy w świetle regulacji art. 252 ust. 2 ustawy o KAS (obowiązującego od dnia 1 marca 2017 r.) oraz art. 165 ust 3 pkt 1 ustawy o Służbie Celnej (obowiązującego do dnia 28.02.2017 r.) znamię czasownikowe „....bieg przedawnienia roszczenia z tytułu uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych przerywa: każda czynność przed kierownikiem urzędu, podjęta bezpośrednio, w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia....”, oznacza, że bieg terminu przedawnienia przerywa tylko sformalizowana i udokumentowana czynność jak: pisemne wezwanie do zapłaty, zawezwanie do próby ugodowej przed sądem powszechnym, czy też dopuszczalna jest możliwość przerwania biegu przedawnienia przez każdą czynność podjętą przed kierownikiem urzędu w celu dochodzenia roszczenia.

6. Czy do oceny podnoszonego w niniejszym postępowaniu oraz analogicznych postępowaniach o zapłatę odprawy pieniężnej zarzutu przedawnienia, mają zastosowanie klauzule generalne takie jak wskazane w art. 5 k.c. i art. 8 k.p., a także w Konstytucji jak np. art. 32 i 45, z uwagi na fakt, że rozwianie wątpliwości co do charakteru prawnego odszkodowania i ujednolicenie orzecnictwa nastąpiło już po upływie 3 lat od wymagalności roszczenia, bo funkcjonariusze musieli czekać niemal 6 lat na orzeczenie Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga kasacyjna nie dostarcza powodów uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania.

W myśl art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W przedmiotowej sprawie nie jest jasne, czy intencją skarżącego było rozpoznanie skargi kasacyjnej z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego czy potrzebę wykładni przepisów prawnych – formułując sześć rozbudowanych pytań nie dokonuje bowiem żadnego rozróżnienia w tym zakresie. Zauważyć należy jednak, że między pierwszą i drugą z powyższych przyczyn kasacyjnych występuje związek, a jednoznaczne wyznaczenie granicy między nimi w konkretnych sytuacjach może być utrudnione. (T. Ereciński, J. Gudowski, System Prawa Procesowego Cywilnego. Tom III. Środki zaskarżenia, Lex 2013). W doktrynie wskazuje się również, że pod pojęciem "zagadnienia prawnego" kryją się przede wszystkim przypadki dotyczące wykładni przepisów budzących wątpliwości (W. Sanetra, O roli Sądu Najwyższego w zapewnieniu zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądowego, Przegląd Sądowy, 9/2006, s. 16; J. Iwulski, Kasacja po nowelizacji, PiZS 12/2000, s. 28).

Zagadnienie prawne powinno wyrażać problem prawny, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 10/12, LEX nr 1228616; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, LEX nr 1230170; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencki i prawa pozytywnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941). Ponadto skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale

także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., I UK 252/17, LEX nr 2533238). W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania do Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, LEX nr 2499783).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga z kolei wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, LEX nr 1982406). Przedmiotem podstawy przedsądu, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. jest sam przepis prawa, a nie ocena jego zastosowania w konkretnej sprawie. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Skarżący ma obowiązek nie tylko określić przepisy wymagające wykładni, ale także wskazać poważne wątpliwości interpretacyjne związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., III SK 63/13, LEX nr 1455742).

Odnosząc się do trzech pierwszych pytań sformułowanych przez skarżącego

należy zauważyć, że nie towarzyszy im jurydyczna argumentacja wskazująca na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego. Skarżący wskazuje kilka wariantów rozstrzygnięcia zasygnalizowanego problemu, nie opowiada się za żadnym z nich (choć można się domyślać, biorąc pod uwagę przedmiot rozstrzygnięcia, jakie są jego preferencje w tym zakresie), nie wskazuje argumentacji prawnej. W tym miejscu należy zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500; z dnia 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, LEX nr 2015640; z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527). Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500; z dnia 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, LEX nr 2015640; z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527).

Ponadto jak słusznie wskazano w analogicznej sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2025, II PSK 3/25, LEX nr 3905457), Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się co do roszczeń, które przysługują funkcjonariuszom Służby Celno-Skarbowej, a tym samym co do terminów i możliwości ich dochodzenia (zob. np. wyrok z dnia 29 stycznia 2025 r., II PSKP 7/24, niepubl. z dnia 11 grudnia 2024 r., II PSKP 47/23, niepubl. z dnia 5 czerwca 2024 r., II PSKP 46/23, niepubl. i powołane tam orzeczenia), zaś już w uchwale z dnia 19 lutego 2020 r., III PZP 7/19 (OSNP 2020 nr 7, poz. 63 z glosą J. Jankowiaka, OSP 2023 nr 4, poz. 320), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że stosunek służby w sytuacji z art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy wprowadzającej uległ zakończeniu i jest to okres zamknięty.

Zauważyć należy również, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego lub wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934). Wniosek w zakresie pytań 4 i 5 nie podnosi żadnych wątpliwości, które wykraczałyby poza zwykłą wykładnię przepisu, wszak już tylko ze względów gramatycznych (literalnych) przepis ten jest jasny. Zwykła wykładnia prawa nie stanowi podstawy przedsądu (a contrario z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). Zgodnie z treścią art. 252 ust. 2 ustawy o KAS „kierownik jednostki organizacyjnej może nie uwzględnić terminu przedawnienia, jeżeli opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami”. Zatem wątpliwości skarżącego co do podmiotu uprawnionego w świetle tego przepisu do nieuwzględnienia terminu przedawnienia można wyjaśnić za pomocą prostych reguł wykładni. Analogicznie należy ocenić „zagadnienie prawne” przedstawione w punkcie 5. Z art. 252 ustawy o KAS, będącego *de facto* powtórzeniem nieobowiązującego już art. 165 ustawy o Służbie Celnej, wynika bowiem, że bieg przedawnienia roszczenia przerywa „każda czynność przed kierownikiem jednostki organizacyjnej podjęta bezpośrednio w celu dochodzenia lub uznanie roszczenia” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2025, II PSK 3/25, LEX nr 3905457).

Odnosząc się do ostatniego z pytań zauważyć należy, że regulacje art. 5 k.c., art. 8 k.p., a także art. 32 i 45 Konstytucji RP należą do kategorii przepisów zawierających klauzule generalne (zwroty niedookreślone), wobec czego z natury mają charakter ogólny, a ich zastosowanie jest ściśle uzależnione od konkretnych okoliczności faktycznych. Ponieważ ocena zastosowania przepisów zawierających klauzule generalne (zwroty niedookreślone) zależy od całokształtu występujących w sprawie okoliczności, dlatego nie może służyć jako podstawa konstruowania istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r., I PK 55/12, LEX nr 1216839; z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 Nr 16, poz. 283; z dnia 21 maja 2019 r., I PK 153/18, LEX nr 2665174).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

[A.P.]

[a.ł.]